

"L'alcalde de Barcelona, el decidirà el PP"

Santiago Fisas (Barcelona, 1948). Després d'haver estat secretari d'estat d'Esports del govern Aznar, la direcció del PP l'ha nomenat cap de llista de Barcelona per a les eleccions municipals.

"Hem tingut vint anys de socialisme i vint de nacionalisme, i ja és hora de fer un veritable canvi. Per tant, és una oportunitat per a nosaltres."

Si hi ha canvis de color a l'Ajuntament de Barcelona, una de les opcions del PP és de prestar suport, si les sumes ho permeten, a Joaquim Molins (CiU)...

—Poden ser moltes coses. Ara, estic absolutament segur que el Partit Popular serà la clau del nou Ajuntament de Barcelona. O bé seré jo l'alcalde o Joaquim Molins o Joan Clos. Però, en tot cas, l'alcalde, el decidirà el Partit Popular. I serem nosaltres que garantirem la governabilitat de l'Ajuntament de Barcelona, això que diuen sempre el senyor Pujol i Convergència a l'estat. Això admet moltes possibilitats, però hem d'esperar els resultats.

—Vostè és un exemple de l'anomenat "tomb al centre" del PP. També parla de governabilitat, com CiU. En què es diferencia vostè d'en Molins?

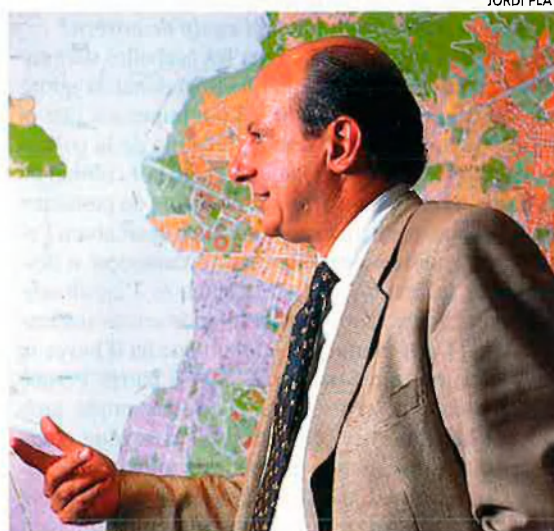
—Em penso que, en una elecció municipal, la qüestió és la credibilitat, a part els programes electorals que, evidentment, són importants. L'actual Ajuntament ja té vint anys, i em penso que se'ls han acabat una mica les idees, que viuen dels projectes de Maragall. Han fet de Barcelona una capsa de disseny, molt bonica, però ara cal ficar-hi contingut. D'una altra banda, em preocupa una mica un alcalde, un govern nacionalista teledirigit des de la Generalitat. Hem tingut vint anys de socialisme i vint de nacionalisme, i ja és hora de fer un veritable canvi. Per tant, és una oportunitat per a nosaltres. A més, tenim una credibilitat, que ve d'aquesta moderació del PP i de la tasca de govern que tothom reconeix. Tenim un projecte diferenciat, basat especialment en dos fronts: fer de Barcelona la capital econòmica, cultural, esportiva del país, i pensar molt en el dia a dia dels ciutadans.

—Ha estat secretari general d'Esports a Madrid. El pas de l'administració de l'estat al món municipal, com l'ha viscut?

—Hi ha una cosa molt agraïda, que és el contacte directe amb les persones i poder tocar la teva feina, veure'n els resultats directament. Aquest contacte amb la gent m'agrada molt i crec que la gent l'agraeix.

—Hi ha candidats, com vostè, que sembla que, tot i ser d'un partit, vagin una mica a la seva. No li ocasiona cap maldecap, això?

—No, cap. Estic molt content perquè el partit ha tancat files darrere meu. Diria que tothom s'hi ha abocat moltíssim, em deixen fer i, a més, tinc tot el suport del partit. Les meves relacions amb la gent del partit són

JORDI PLAY

magnífiques. Amb l'Alberto Fernández, no solament hi tinc relacions com a president, sinó com a amic. També em passa igual amb l'Enric Lacalle, que havia estat cap de llista a Barcelona. M'agrada molt veure que em presten suport, que m'ajuden, però que alhora em deixen fer.

—...i amb en Vidal-Quadras, com li va?

—Jo no hi tinc dificultats personals, amb l'Alejo Vidal-Quadras. Crec que és normal que a tots els partits hi hagi gent que no pensa exactament igual. Si agafem l'exemple de formacions més petites, com Convergència i Unió, veurem que hi ha, no vull dir baralles, però sí opinions diferenciades. O dins de Convergència, gent que és independentista i gent que és simplement catalanista, com ho puc ser jo. I conviuen al mateix partit. Dins els socialistes poden haver-hi encara marxistes i gent liberal-socialista moderada. Això és normal. I dins el partit més gran d'Espanya, el Partit Popular, que hi hagi punts de vista diferents en certes coses, em sembla absolutament legítim i convenient. Jo, pel senyor Vidal-Quadras, hi sento un gran respecte intel·lectual, em penso que és una persona amb un cap privilegiat, però no estic d'acord amb ell en algunes coses. Sobretot en la manera de dir-les. Però amb ell, personalment, no hi tinc cap dificultat.

Enric Rimbau